

Motion till riksdagen

1988/89:K 19

av Birger Hagård (m)

med anledning av riksdagens förvaltningskontors förslag 1988/89:28 om ökat stöd till riksdagens ledamöter

---

Riksdagens förvaltningsstyrelse har på grundval av en slutrapport från arbetsgruppen för ökat stöd till riksdagens ledamöter avlämnat förslag till vissa förbättringar. Dessa inskränker sig dock till ökad teknisk upprustning samt stöd till partigrupperna för internationella resor.

För den som under ett antal år haft tillfälle att inifrån följa och deltaga i riksdagens arbete är det uppenbart, att såväl arbetsformerna som den enskilde ledamotens möjligheter att fullgöra sitt uppdrag lämnar mycket i övrigt att önska. För det *första* kan det — som så ofta gjorts — ifrågasättas om inte antalet ledamöter är för stort. Storleksordningen 200—250 ledamöter vore sannolikt mera lämplig. Detta förutsätter dock för det *andra*, att arbetsbördan minskas. Möjligen kan detta ske genom att rätten att motionera under den allmänna motionstiden beskäres till att i varje fall inte omfatta fler områden än där riksdagens kompetens råder; också andra begränsningar kan övervägas. För det *tredje* skulle kunna övervägas att begränsa riksdagens kompetens till att gälla vissa principfrågor, medan detaljfrågorna skulle kunna överlämnas till underordnade statliga myndigheter. Självfallet krävs i sådana fall möjligheter för riksdagen att — under alla omständigheter — i efterhand ingripa i de fall, där enskilda frågor kan befaras ha blivit handlagda i strid mot uttalade principer. För det *fjärde* krävs av allt att döma också en ny avvägning mellan regeringens och riksdagens kompetens. Och för det *femte* måste ordentliga tidsgränser fastställas för regeringens avlämnande av förslag till riksdagen, vilka i sin tur måste hållas av regeringen.

Mot vår nya grundlag har åtskillig berättigad kritik riktats. Detta gäller också riksdagsordningen, som borde bli föremål för en översyn, när nu två decenniers kritik kan sammanfattas.

Det finns skäl att understryka vad Anders Björck framhållit i ett särskilt yttrande till arbetsgruppens slutrapport, nämligen att stödet till de enskilda ledamöterna inte tillmätts tillräcklig betydelse i det framlagda förslaget. Det är gott och väl, att riksdagens ledamöter får ett ökat tekniskt stöd i form av datorutrustning och telefax m.m. Men detta är förvisso inte tillräckligt.

Självfallet gör riksdagens utredningstjänst en stor och kvalificerad insats. Men det är förvisso inte detsamma som att ha en egen utredningsassistent, som på ett för den enskilde riksdagsmannen mer personligt sätt kan skaffa fram underlag för motioner, interpellationer, frågor, m.m. Han eller hon är

på ett annat sätt än utredningstjänstens objektivt inriktade personal beredd att också utnyttja sidospår och kan på ett annat sätt "känna för" vad riksdagsmannen/uppdragsgivaren är ute efter.

Det är i hög grad beklagligt, att inte något konkret förslag föreligger om inrättande av utredningsassistenter för riksdagsledamöterna. Tekniken är nog bra, men den kan aldrig ersätta människan. I avsaknad av ett sekretariat för den enskilde riksdagsledamoten, borde denne likväl i varje fall ha tillgång till en utredningsassistent på åtminstone halvtid. Detta bör emellertid utredas närmare av förvaltningsstyrelsen, innan förslag avlämnas till riksdagen.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen uppdrar åt riksdagens förvaltningsstyrelse att utreda frågan om personliga utredningsassistenter till riksdagsledamöterna och med anledning därav framlägga förslag till riksdagen.

Stockholm den 17 maj 1989

Birger Hagård (m)